

By Kratak

พ่อหมอ!
อย่าตีข้า
แรงนัก

พ่อบอ!อย่าตีซ้ำแรงนัก!!

โดย

กระแทก

ราคา 299 บาท

บรรณาธิการเล่ม : กระแทก

ออกแบบปก / จัดรูปเล่ม : กระแทก

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือตัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น ©

คำนำ

ท่านเจ้าคุณเอาใจออกห่าง คุณหญิงเอิบเลยต้องพึ่งหมอดี
หวังยาเสน่ห์จะเอาตัวรักกลับคืนมา แต่อันิจจา นางได้หมอดีเป็น
ผัวแทน!!!!

ด้วยรักและหวังฝัน

กระแทก

น้ำตาคุณหญิง

ปีพุทธศักราช 2000

กรุงศรีอยุธยา

"เจ้าไปไหนมา"

คุณหญิงเอิบยื่นเท้าสะเอวจ้างอนุภรรยาคนใหม่ของสามีตา
เขม็ง

"ไปที่ใดมากี่เรื่องของข้า" นางจันทร์เป็นแม่ค้าขายปลาที่
ตลาด ตอรู้ว่าเจ้าพระยาสุรเดชจะรับนางเข้ามาเป็นอนุ
คุณหญิงเอิบแทบจะอยากกัดลิ้นตาย!!!

"เอ็งนี่เล่นหูเล่นตาใส่ข้าดีนัก เดี่ยวแม่จะตบให้คว่ำ"

"โอ๊ย ท่านเจ้าคุณเจ้าชา กรืดดดดดด คุณหญิงจะฆ่าฉัน"
นางจันทร์แสงวิ่งโวยวายให้ใหญ่โต เจ้าพระยาสุรเดชหรือเจ้าคุณ
เดชที่ทุกคนเรียกติดปากกรีบวิ่งออกมาดู แลมยังถือดาบออกมา
ด้วย

"ไหน อีเอิบอีจัญไร มึงจะทำอะไรเมียกู" เจ้าคุณเดชไม่เหลือ
เยื่อใยให้เมียพระราชทานคนนี่แล้ว เขาถือดาบไล่ฟันคุณหญิง
เอิบ "ว้าย! ท่านเจ้าคุณ ฮืออออ น้องไม่ได้ทำอะไรเลยนะเจ้าคะ"

"ท่านเจ้าคุณอย่าไปเชื่อ เมื่อครู่คุณหญิงยังบอกว่าจะฆ่าฉัน
อยู่เลย" เมื่อนางจันทร์ว่าอย่างนั้น เจ้าคุณเดชที่กำลังหลงใหลนาง
ก็ตั้งใจจะฟันคุณหญิงเอิบให้โดนสักที

"ช่วยด้วย แม่แยม แม่แยมเอ็งมาช่วยข้าที" คุณหญิงเอิบวิ่งหนีกลับเรือนตน นางเพียงเห็นแม่จันทร์ไปทำอะไรลับๆ ล่อๆ ที่ทำน้ำ เลยเข้าไปถามแค่นั้น แอมยังไม่ทันได้ทำอะไรนางเลยด้วยซ้ำ

"ว้าย! คุณหญิงเจ้าขา" นางแยมทาสสาววัยสามสิบกว่ารีบวิ่งมาปิดประตูเรือน

"อีเอิบ อีจัญไร กุบอกมึงแล้วไซ้มัยว่าอย่ามายุ่งยากเรื่องเมียกู กูจะมีเมียอีกเป็นร้อยคนก็เรื่องของกู ใครๆ เขาก็มีกันทั้งนั้น มึงอย่ามาทำเป็นหมาหวงก้าง เดียวกูจะฆ่ามึงให้ตาย ตัดหัวส่งไปบ้านเก่ามึง ให้ตายตามพ่อแม่มึงไปเลยดีมัย"

เจ้าคุณเดชโกรธจัดที่เมียไม่อยู่ในโอวาท เขาฟันประตูเรือนคุณหญิงเอิบระบายอารมณ์ ทั้งถีบทั้งเตะประตูจนสาแก่ใจก่อนจะรีบกลับไปปิดอบขวัญนางจันทร์ผู้น่าสงสาร...

"โอ้ คุณหญิงเจ้าข้า"

นางแยมเห็นคุณหญิงนั่งกอดเข่าร้องไห้ก็สงสารจับใจ
คุณหญิงเอิบฟังอายุสี่สิบห้าปี ยังงามยังสาว แต่คงเพราะแต่งงาน
อยู่กับท่านเจ้าคุณมาเป็นสิบปีแล้วกระมัง ความงามของคุณ
คุณหญิงเลยหมดความหมาย ผู้ของสดใหม่ที่ท่านเจ้าคุณฟัง
ได้มาไม่ได้

"ข้าไม่ได้ทำอะไรนาง แต่คุณพี่ก็เชื่อคำนางไปเสียหมด"
คุณหญิงเอิบสะอึกสะอื้น "คงเพราะข้ามีลูกให้ท่านไม่ได้กระมัง"

"โอ้ คุณหญิง..."

"เออเช่นนั้นนี้มัยเจ้าคะ"

"เช่นไร?"

"มีหมอลอยอยู่คนหนึ่ง เขาลือกันว่าเก่งกาจมาก ถ้าได้ท่านมาทำ
ยาเสน่ห์ให้... รับรองว่าท่านเจ้าคุณจะต้องกลับมารักคุณหญิง
ดังเดิมเจ้าค่ะ" นางแย้มลูบหลังปลอบใจเจ้านาย

"จริงหรือ?" คุณหญิงเอิบเริ่มมีความหวัง

"ต้องเป็นเช่นนั้นแน่เจ้าค่ะ"

คำคั้นนั้นคุณหญิงเอิบนอนหลับไปทั้งน้ำตา ซ่างเป็นคืนที่
เงียบเหงาและโดดเดี่ยวเหลือเกินสำหรับนาง....

"คุณหญิงเอิบเจ้าขา ท่านเจ้าคุณเรียกให้ไปพบที่เรือนใหญ่
เจ้าค่ะ" นางทา ทาสสาววัยสิบกว่าๆของแม่จันทรีวิ่งแจ้นมาเรียก
คุณหญิงเอิบตั้งแต่เช้า และเช้าแล้ว คุณหญิงเอิบผู้เป็นภรรยาเอก
ถูกไล่มาอยู่เรือนหลังเล็กๆ ส่วนอนุภรรยาสุดที่รักอย่างนางจันทรี
ได้ขึ้นไปอยู่เรือนใหญ่กับเจ้าพระยาสุรเดช....

"เดี๋ยวข้าไป"

คุณหญิงเอิบหน้าตาไม่สู้ดีนัก นางหันมองแม่แยม "ไม่เป็นไร
ดอกเจ้าค่ะ เดี่ยวข้าไปด้วย" แม่แยมลูบหลังปลอบใจผู้เป็นนาย

"ทำอะไรอยู่ นานเสียจริง" นางจันทรีนั่งอยู่บนตักท่านเจ้าคุณ
"นั่นสิ อีนางคนนี่ ทำอะไรก็ไม่ทันใจข้าสักอย่าง" เจ้าพระยาสุรเดช
เออออกับนางจันทรีไปด้วย ตบท้ายด้วยบิบน้าอกเมียรักไปหนึ่ง
ที ให้อพรตทาสหนุ่มถึงกับเบือนหน้าหนี "ช่างน่าไม่อายเสียจริง"
เขาคิดในใจ

"มาแล้วขอรับ" ใ้พรตเห็นคุณหญิงเดินมาก็รีบบอก

"เซ็ดหน้าไ้วันะเจ้าคะ" แม่แ่ยมกระซิบบอกผู้เป็นนาย

"คุณพี่"

'เพียะ'

"อีอัปรีย อี้จัญไร ฎบอกมิ่งก็ครั้งแล้วว่อย่ามารังแกเมียกู"

คุณหญิงเอิบยังไม่ทันได้พูดอะไรสักคำก็โดนสามีตบจนหน้า
หัน ถึงความจริงแล้วจะห้ามทำร้ายภรรยาพระเจ้าหลาน แต่เรื่อง

ภายในบ้านเช่นนี้ ใครเล่าจะรู้ได้ หากคนในบ้านไม่เอาไปพูดเสีย
อย่าง!!!

"มึงมันชั่วเหมือนผีเหมือนพ่อแม่มึง ไร้ประโยชน์ ฟังพาอะไร
ไม่ได้สักอย่าง เอาแต่ลอยหน้าลอยตาอยู่ให้กูชั่งน้ำหนัก"

"พ่อแม่ของเธอตายไปแล้ว ท่านจะชุดขึ้นมาดูหมิ่นแบบนี้ไม่ได้"
คุณหญิงเอิบเริ่มไม่ยอมแล้ว นางชี้หน้าสามี "อิจัยไร" เลยโดน
กระหน่ำตบเป็นสิบครั้ง ก่อนที่เจ้าพระยาสุรเดชจะกดนาง
นั่งคุกเข่า

"มึงทำร้ายแม่จันทร์ ขอโทษนางเดี๋ยวนี้"

นางจันทร์ยิ้มสะใจ เป็นอีกวันที่นางเอาชนะคุณหญิงเอิบได้

"มันจะมากไปนะเจ้าคะ อยากรอเสียก็น่าจะให้เกียรติคุณหญิงบ้าง" นางยิ้มเกี้ยวสู้

"ไอ้พรต เอาอีแยมไปบอยร้อยที"

"ไม่ได้นะเจ้าคะ" คุณหญิงเอิบโกรธจนมือไม้สั่น "แม่จันทร์เรื่องเมื่อคืนข้าต้องขอโทษเจ้าด้วย"

"ตกลงให้เอาไปบอยหรือไม่ขอรับ"

เสียงคนนั้นพูดทีคนนี้พูดที เจ้าพระยาสุรเดชที่กำลังมีโทษะเลยกระโดดถีบไอ้พรตไปหนึ่งที่ "ไอ้ยาๆๆ" ทาสหนุ่มกลิ้งหลุนๆ

ตกบันไดไป ส่วนท่านเจ้าคุณก็อุ้มนางจันทร์เข้าห้องนอนไปเสีย
คือๆ

"อย่าเจ้าคะ อี อี คุณพี่ละก็ เดี่ยวจะไปทำงานสาย ซ้าาาา นะ
เจ้าคะ" นางจันทร์แก่งพูดดังๆเพื่อเย้ยหยันคุณหญิงเอิบ

"ไม่ได้การ คีนี่เราต้องไปหาพ่อบอแล้วนะเจ้าคะ" แม่แย้ม
รีบเสนอ โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่ายิ่งจะทำให้เรื่องวุ่นวายกว่าเดิม.....

"โอยยยย.... ถีบกลงมาได้ ถึงเป็นทาสแต่ก็เป็นคนเหมือนกัน
นะไว้ย!!!"

ไอ้พรตนอนกลิ้งเกลือกอยู่ด้านล่าง ก่อนที่จะเห็นคุณหญิงเอิบ
นั่งลงตรงหน้ามัน

"เจ็บมากหรือไม่ เดียวไปทำแผลที่เรือนข่านะ" คุณหญิงเอิบ
มองเขาด้วยสายตาห่วงใย แต่ไอ้พรตดันรู้สึกผิดอยู่ลึกๆที่เขาไม่ได้
ช่วยเหลืออะไรนางเลย

"ไม่เป็นไรขอรับ"

เขาวิ่งล้มลุกคลุกคลานหนีหายไป....

คาถามหาสยิว

กลางดึกคืนนั้น แม่แยมปลุกคุณหญิงเอิบให้ตื่นขึ้น พวกนาง
แอบลอบออกจากเรือน มุ่งตรงเข้าไปยังป่าท้ายป่าช้าแห่งหนึ่ง

"วังเวงเสียจริง"

คุณหญิงเอิบชักกลัว นางบีบมือแม่แยมแน่น พอมาถึงสำนัก
หมอผี กลิ่นควันธูปคั่ง เต็มสวดคาถาอะไรสักอย่างยิ่งทำให้
นางขนลุก

"ผู้ใดมาหาข้าเสียดึกคืน"

หมอผีบิประตูดอกมาจากคุณหญิงเอิบสะดุ้ง แต่พ่อหมอนั้นดู
เหมือนจะชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นนาง

หมอผีหนุ่มมีชื่อว่าไกร เขาเป็นชายหนุ่มรูปงาม รูปร่างกำยำ สักยันต์ที่แขนและลำตัว ดวงตาเขาดูเขี้ยววนจนคุณหญิงเอิบต้อง หลบสายตา

"ว่าอย่างไร ข้าถามทำไมไม่ตอบ?"

"เอ่อ พ่อหมอ ข้าชื่อแยม ส่วนนี่คือนายของข้า คุณหญิงเอิบ เจ้าค่ะ" แม่แยมลนลานรีบตอบ

"เข้ามา"

หมอผีไกรพาทั้งสองเข้ามาด้านใน ภายในนั้นมีแต่ของนำขน หัวลูก กลิ่นยากลิ้นธูปก็คละคลุ้งจนคุณหญิงเอิบต้องเอามือปิด จมูกไว้

"เจ้าว่ามา มีสิ่งใดให้ข้าช่วย"

พ่อหมอนั่งลง ทั้งสองก็นั่งตาม

"คืออย่างนั้นะเจ้าคะ นายของข้าเป็นภรรยาเอกของ
เจ้าพระยาสุรเดช แต่งงานอยู่กินกันมาสิบปีแล้ว แต่พักหลังๆมานี้
ท่านเจ้าคุณทำตัวห่างเหิน แถมยังรับอนุเข้ามา ทั้งรักทั้งหลงนาง
คนนั้น จนคุณหญิงกลายเป็นหัวหลักหัวตอภายในเรือนเลยเจ้า
คะ" แม่แยมเล่าไปกััดฟันไป เพราะโกรธเกลียดคนพวกนั้น
เหลือเกิน

"อ่าา มันก็เรื่องปกติของพวกพระยามิใช่หรือ บางคนมีเมีย
เป็นร้อย ก็เห็นยังอยู่กันได้ดีมิใช่?" พ่อหมอพูดแห่ยกคุณหญิง
"แต่ถ้ามาอยู่กับหมอผีจนๆ เขาอาจจะรักเจ้าคนเดียววงก็ได้นะ...."

"แหม พ่อหมอล้ออย่าพูดเล่นไป"

"ถึงจะเป็นเรื่องปกติ แต่คุณหญิงก็อยากเป็นที่หนึ่งในใจสามี
นี่เจ้าคะ" แม่แยมพูดอย่างเข้าอกเข้าใจเจ้านาย

"ข้าอยากได้ยาเสน่ห์ ที่ทำให้ท่านเจ้าคุณกลับมารักข้าดังเดิม"
คุณหญิงเอิบสบตาหมอล้อ ใบนางามของนางต้องแสงเทียน รว
กับภาพวาดงดงามที่มีชีวิต

"เช่นนั้น...นางแยมเจ้าออกไปก่อน" พ่อหมอล้อกริ่ง

"หahaha จะให้เข้าไปที่ใด ช่างนอกเงียบวังเวงเช่นนั้น เกิดผี
ป่าผีไพรมาหักคอข้าตายจะทำเช่นไร" แม่แยมโวยวาย

"พิธีกรรมต้องมีแต่ข้ากับผู้ที่จะทำยาเสน่ห์" หมอล้อยืนยัน

"ไปนั่งรอที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ พ่อเสร็จพิธีคุณหญิงของเจ้าจะ
ออกไปหาเอง"

คุณหญิงเอิบพยักหน้าให้แม่แยมออกไปได้ "ต้นไม้รออยู่ตั้งไกล
นะเจ้าคะ" นางนึกห่วงคุณหญิง แต่ก็ต้องจำใจออกไป...

"เจ้าแน่ใจหรือไม่ว่าจะทำพิธีนี้"

"แน่ใจเจ้าคะ" คุณหญิงเอิบเสียงสั่น นางอายุที่ต้องมอง
สายตายั่วววนของพ่อหมอ มันช่างหวนและเข้าววนเหลือเกิน
นางไม่เคยพบชายที่มีนัยน์ตาเช่นนี้มาก่อน....

"ถอดเสื้อผ้าของเจ้าออก" หมอผีไกรออกคำสั่ง "พิธีกรรมจะ
ได้ผลหากเจ้าเชื่อฟังข้า"

"เจ้าคะ"

นางตั้งใจแน่วแน่แล้ว ถึงแม้จะรู้สึกว่เสื่่อมเสี้ยเกียรติดูยู่บ้าง แต่เพื่อให้ได้หัวใจของเจ้าพระยาสุรเดชกลับคืนมา นางยอมทำทุกอย่าง

นางปลดชุดของตนเองออกซ้าๆ เรือนร่างงดงาม ผิวกายนวล เนียนสมกับเป็นผู้รอกมากดี

"ขึ้นมานอนบนแท่นพิธิ"

หมอผีไกรซี้ไปที่เตียงขนาดพอดินอนหนึ่งคน ความจริงมันเป็นเตียงนอนเขา ไม่เคยมีใครได้ขึ้นไปนอนมาก่อน!!!

น้ำมันกลิ่นหอมถูกหยดลงบนต้นคอขาว มือหยาบกระด้างลูบ
ได้ ก่อนที่จะเลื่อนขึ้นมาที่ริมฝีปากนาง

"โอมมมม จงรัก จงจูบ จงเลีย" เขาลูบปากนางไปมา
คุณหญิงถึงกับตัวสั่น สองปีแล้วที่ผู้เป็นสามีไม่เคยต้องนางเลย...

เขาหยดน้ำมันลงที่ดอกบัวตูมสองเต้า กลีบดอกแข็งชูชัน มือ
สากลูบปลอบใจ ฤคลื่นยอดดอกบัวงาม จนคุณหญิงเอิบเม้ม
ปากแน่น ไบหน้านางเหยเก เสียสยิวจนเก็บอาการไม่อยู่

"โอม ร่างกายนี้จงรัก จงถวิลหา"

มือใหญ่ลูบได้ลงมาที่หน้าท้อง นางเสียววาบ เหงื่อเริ่มไหลซึม

"เอาเข้า เอาเย็น เอาแต่รูนี้"

ฝ่ามือเลื่อนลงมาที่จุดสยิว สองกตีบถูกแหวกซ้ำ น้ำมันถูก
ชโลม นิ้วกลางค่อยๆ ซ้ำแรกเข้าไปด้านใน

"อะ อี้าาาา"

สองปีแล้วที่สามีไม่สัมผัสนางเลย คุณหญิงเอิบผู้เหงา
เหงาใจ อ้าขาออกกว้าง ควบคุมอาการของตัวเองไม่อยู่

"แทงเช้า แทงบ่าย แทงเย็น แทงทั้งวันทั้งคืน"

นิ้วใหญ่จ้วงแทง กระแทกฐสวาทนางอย่างรุนแรง

"เอาแต่รูนี้ แทงแต่รูนี้" พ่อหมอร้ายมนต์ เพิ่มนิ้วเป็นสาม
กระหน่ำแทงเข้าออก น้ำหวานคุณหญิงไหลนอง ขานางสิ้นระริก

"อี้าๆๆๆ พ่อหมออออ"

นางเสียหัวใจแทบขาด นี่มันพิธีอะไรกัน ทำไมถึง.... "อูยยยยย"
นางตัวสั่น ความปรารถนาที่กักเก็บไว้มานานเริ่มทะลักทลาย

"เพี้ยงงงงงง"

หมอผีไกรรอนน้ำแล้วพ่นใส่เนินสวาหนาง เขาชักนิ้วออก ก่อน
จะใช้ฝ่ามือบดบี้เม็ดสวรรค์ที่กำลังแข็งเป็นไต

"รักเม็ดนี้ รักภูนี้ ดูดเลียทุกวัน เพี้ยงงงงงง"

ฝ่ามืออุชยี่ เม็ดแข็งถูกเสียดสี คุณหญิงเอิบแฉวยลอย ความ
เสียวสุดขีดทำตัวนางกระตุกเฮือกๆ

"อะ อะ ฮึาาาาาา"

นางดิ้นตัวบิดตัวงอ พ่อหมอลูกขึ้นก่อนจะเป่าน้ำใส่หัวตัวนาง

"เพ็ญจจจจจจจจ"

"อะ คุณหญิงมาแล้ว"

แม่แยมที่นั่งตบยุกรออยู่เสียนานรีบวิ่งไปหาผู้เป็นนาย

"เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ"

"อ้อ พ่อหมอล้อให้ยาเสน่ห์มา เจ้าต้องหาทางผสมใส่อาหารให้
คุณพ่อกินให้ได้นะ"

"ได้เลยเจ้าคะ เชื้อมีอึแถมได้เลย"

ความลับของหมอผี

"ทางนี้เจ้าคะคุณหญิง"

คุณหญิงเอิบเดินลัดเลาะเข้ามาด้านหลังเรือนเพราะกลัวคน
เห็น แม่แยมถือตะเกียงนำทาง ก่อนจะต้องหยุดชะงักไป

"พวกเจ้าไปที่ใดมา"

น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ของเจ้าพระยาสุรเดชทำให้ทั้งสองตกใจ
อยู่ไม่น้อย

"คุณผี คือ...."

"ดึกดื่นปานนี้ไปนอนกักขังที่ใดมารี?" ไม่ใช่ว่าหึงหวง แต่เขา
เพียงอยากรหาที่ระบายอารมณ์ เพราะแม่จันทร์สุดที่รักกลัวว่าเขา

จะรักคุณหญิงเอิบมากกว่า เลยต้องแสดงให้นางที่แอบมองอยู่
ไกลๆเห็น

"ใช่ว่าน้องจะมั่งง่ายเหมือนคุณพี่" คุณหญิงเอิบเถียงสู้

"ไอ้พวด"

"ขอรับ"

"มึงเอาไม้มา"

แม่แย้มลอนลาน "โอ้ ท่านเจ้าคุณเจ้าชา คุณหญิงแคว้น นอน
ไม่หลับเลยอยากไปอาบน้ำที่คลอง ไม่ได้ไปทำอะไรไม่ดีเลยนะ

เจ้าคะ" นางหาทางแก้ตัวให้ แต่ท่านเจ้าคุณก็เอาไม้ฟาดคุณหญิง
เอิบเสียเต็มแรง

"โง่!"

"มึงเป็นใคร กูเป็นใคร มีสิทธิ์อันใดมาขึ้นเสียงใส่กู"

เสียงไม้ฟาดคุณหญิงดังจนแม่จันทร์ที่อยู่ไกลๆได้ยิน นางยิ้ม
เยาะก่อนจะเดินหายไป ทิ้งให้ท่านเจ้าคุณกระหน่ำตีคุณหญิงจน
นางเลือดออก!!!

"ตีเลย ตีน้องให้ตายไปเลย น้องจะได้หมดเวรหมดกรรมเสีย
ที"

"อีเอิบ มิ่งนะมิ่ง"

เจ้าพระยาสุรเดชตีบภรรยาไปที่ "โง่ยกพอเถอะเจ้าคะ" แม่แยม
ตั้งมีดพกมาซ่อนไว้ด้านหลัง คิดว่าถ้าเขาทำร้ายนายของนางอีกที่
จะเอามีดปักที่หัวใจเขาให้ตายตกตามกัน!!!!

คำคืนที่วุ่นวายจบลงที่เจ้าพระยาสุรเดชบอกว่าจะทำเรื่องขอ
หย่าขาดจากคุณหญิงเอิบ เขารู้ว่ามันไม่ถ้ายนักแต่ก็เกลียดชังหน้า
เมียคนนี้ได้เต็มทน ไม่รู้ว่าก่อนหน้านั้นเขาหลงใหลนางไปได้
อย่างไร!!!

"ไอ้พรตกลับ"

"ขอรับฯ" ทาสหนุ่มหน้าเสียวแต่ก็ต้องรีบวิ่งตามเจ้านายไป เขาหันมามองคุณหญิง รู้สึกผิดแต่ก็ไม่รู้จะช่วยนางเช่นไร

"สารเลวยิ่งนัก"

คุณหญิงเอิบปายาเส่นห์ลงพื้น "เผาทิ้งให้หมด ข้าไม่เออยากได้ความรักจากชายผู้นั้นอีกแล้ว" นางกล่าวทั้งน้ำตา ร้องไห้โฮสุดเสียง หมดเร็วแรงที่จะแย่งชิงความรักจากผู้เป็นสามีกลับคืนมาแล้ว

"โอ้ คุณหญิง"

แม่แยมกอดปลอบเจ้านาย นางติดตามคุณหญิงเอิบมาตั้งแต่บ้านเก่า น่าเศร้าเหลือเกินที่ไม่มีที่ให้คุณหญิงกลับไปแล้ว เรือนถูกโจรป่าบุกปล้น ทรัพย์สมบัติถูกแย่งชิง บิดามารดาถูกโจรสังหาร พี่ชายเรือล่มมหาศพไม่เจอ ที่ดินที่เคยมีก็ถูกริบคืนแผ่นดิน

ที่พึ่งสุดท้ายของคุณหญิงก็เห็นจะมีแต่เจ้าพระยาสุรเดช แต่พ่อ
ครอบครัวนางหมดอำนาจวาสนา ความรักที่สามีเคยมีให้ก็ดู
เหมือนจะหมดสิ้นลงไปด้วย.....

หลายวันผ่านไป หมอผีไกรยังชะเง้อคอมองหาใครบางคนอยู่
ทุกวัน วันนี้เขาเก็บของป่าได้เต็มย่าม ตั้งใจจะเอาไปขายที่ตลาด
แต่ก่อนอื่นเขาต้องแต่งเนื้อแต่งตัวใหม่ หาผ้ามาปิดหน้าปิดตา จะ
ให้คนอื่นรู้ไม่ได้ว่าหมอผีที่ลือกันว่าเก่งนักหนา ความจริงเป็นแค่
ชายจนๆ ที่ท้องคาถามั่วซั่วหลอกคนอื่นไปวันๆ แถมยังจนตรอก
ข้าวสารไม่ค่อยจะมีกรอกหม้อ หาเงินมาได้เท่าไรก็เอาไปฝังดิน
ไว้ ส่วนตัวเองหาเก็บผักตบปลาในหนองกินไปวันๆ ส่วนวันนี้ก็จะ
ปลอมตัวไปขายสมุนไพรในเมือง และเผื่อโชคดีเขาอาจจะได้เจอ
คนที่เฝ้าคิดถึงอยู่ทุกวันก็ได้!!!

กอดให้เจ้าลืม

"ไอ้ย เรือจะพาข้ามวันไหนก็ไม่รู้" หมอผีไกรหรือไอ้ไกรพายเรือผู้พังๆเพื่อข้ามฝั่งไปขายสมุนไพรและของป่า เขาเอาผ้าปิดหน้าไว้เหลือแค่ดวงตาไว้มองทาง แขนกำยาพายเรือไปบ่นไป อีกมือก็ยึดปลาแห้งเข้าปาก แต่แล้วก็ถูกเรือใหญ่ชนท้ายเรือ จนเรือผู้พังๆของเขาหักลงจริงๆ!!!

"ไอ้ย ช่วยด้วยๆ ไอ้ย ข้าว่ายน้ำไม่เก่ง" ไอ้ไกรตะเกียกตะกายป็นขึ้นเรือที่ชนเขานั้นแหละ เสียงโวยวายของคนในเรือดังลั่น

"ว้าย! ลงไปเดี๋ยวนี้ละ ขึ้นมาทำไม" นางจันทร์โวยวายไม่พอใจ

"บ๊ะ มึงจะป็นขึ้นมาทำไม เรือกูเลอะเทอะหมดแล้ว"

เสียงตวาดของชายสูงศักดิ์ทำเอาไอ้โกรโมโห "ก็เรือพวกเอ็งชนข้า น้ำเซียวขนาดนี้ ดีแคไหนแล้วที่ข้าไม่จมน้ำตาย แล้วกับอี่แค่ขอขึ้นเรือแค่นี้มันจะอะไรน้าหนา!!!"

"ไอ้ไพร่ชั้นต่ำ"

เจ้าพระยาสุรเดชเลือดขึ้นหน้า ปกติเขาเป็นคนโมโหร้ายอยู่แล้ว และวันนี้ยิ่งหนักเข้าไปอีก เพราะคำขอหย่าขาดกับภรรยา พระราชทานได้รับการปฏิเสธ

"ในเมื่อเต็มใจรับนางไปแล้ว จะมาหาเรื่องทอดทิ้งเอาปานนี้ก็กระไรอยู่" ทางราชสำนักว่ามาอย่างนี้ เจ้าพระยาสุรเดชแทบจะกระอักเลือดตาย เขาไม่รู้จะทำเช่นไรแล้ว เพราะเกลียดชังคุณหญิงเอิบเหลือเกิน แม้แต่อยู่ในชายคาเรือนเดียวกันก็ไม่อยากจะให้อยู่!!!

เขาควรทำอะไรดี?

"เออ ข้าชั้นต่ำ เกิดมาเป็นไพร่ เจ้ามีปัญหาอะไร" ใ้ไกรเรียกสติท่านเจ้าคุณกลับมา "มึงลงไปจากเรือกูบัดเดี๋ยวนี้" เขาสติแตก คิวาตาบไล่ฟันใ้ไกรจนผ้าที่ปิดหน้าไว้จะหลุด ใ้ไกรเห็นท่าไม่ดี เขาระโดดลงน้ำ ว่ายทุ่ทุ่ทุ่จะจมน้ำตายอยู่รอมร่อ

"โธ้ย จะถึงฝั่งตอนไหนวะ จะตายแล้ว" ใ้ไกรมีน้ำเสียงอ่อนแรง ข้าวของที่หามาขายก็หายไปกับน้ำเสียแล้ว แถมตัวเขายังจะมาตายขนาดตรงนี้อีกกรี!!

"แม่แยมๆ คนกำลังจะจมน้ำ" บังเอิญเหลือเกินที่คุณหญิงเอิบกับแม่แยมกำลังนั่งเรือไปไหว้พระที่วัดอีกฝั่งหนึ่ง คุณหญิงเอิบกระโดดลงน้ำอย่างไม่คิดหน้าคิดหลัง

"ไอ้ตายแล้ว ไอ้จะโดดลงไปทำไมเจ้าคะ" แม่แยมรีบพายเรือตามเจ้านายไป "มาเร็วแยม"

ไอ้ไกรผ้าปิดหน้าหลุดออก เขาถูกสตรีช่วยชีวิต พยุงร่างหนักๆ ของเขา ลากขึ้นเรือจนได้

"พ่อหมอไกรนี่นา"

"อืม ข้าเองคุณหญิง พ้าข้ากลับสำนักที" ถึงจะเกือบว่ายนน้ำไม่รอดแล้ว แต่ไอ้ไกรก็ยังไม่ได้จมน้ำ

"ไปหาหมออย่าไม่ดีกว่าหรือ" คุณหญิงเอิบว่า

"ไม่ๆ เอ่อ ข้านอนพักสักหน่อยก็คงจะดีขึ้น"

"แต่ท่านเกือบจมน้ำแล้วนะ" นางเอาผ้ามาเช็ดหน้าเช็ดตาให้
เขา

"ข้าอยากกลับบ้าน"

"โอ้ พ่อหมอล่ะก็" แม่ยิ้มตั้งใจพายเรือ พาทั้งสองคนกลับไป
ยังสำนักหมอผี

"คุณหญิงหาอะไรมาคลุมหน้าไว้หน่อยเถอะเจ้าคะ เดี่ยวคน
อื่นเห็นมันจะไม่งาม"

"เช่นนั้นหรือ"

คุณหญิงเอิบเอาผ้าคลุมไหล่มาปิดหน้าไว้ นางมองไอ้ไกร
อย่างห่วงใย "ว่าแต่พ่อหมอ ทำไมไปอยู่ในน้ำเช่นนั้นล่ะ วันนี้
น้ำแรง เกือบจะจมน้ำแล้วเห็นหรือไม่"

ไอ้ไกรกลับมาจับพบบาทหมอดีอีกราคา "ข้าเห็นผีพรายกำลังจะ
ลุ่มเรือผู้คน เลยตั้งใจจะลงไปปราบ แต่ผีพรายตัวนี้มันร้ายนัก มัน
จะดึงข้าลงไปใต้แม่น้ำ โชคดีเหลือเกินที่ได้คุณหญิงมาช่วยเอาไว้"
หมอดีไกรพูดด้วยใบหน้าที่ขึงขัง คุณหญิงเอิบเอามือทาบอก "ไอ้พ่อ
ดีนะที่ข้าช่วยท่านไว้ทัน"

บรรยากาศในสำนักหมอดียังคงวังเวงเช่นเคย "แม่แยมเจ้า
กลับไปก่อนเถิด เพื่อมีคนมาตามหาข้าที่เรือจนจะได้รับหน้าได้"
คุณหญิงเอิบตั้งใจจะอยู่ดูแลหมอดีไกรต่อ "คุณหญิง" แม่แยมเริ่ม
รู้สึกแปลกๆ "ทำอย่างนี้จะเสียหายเอานะเจ้าคะ" นางทัดทานแต่ก็
ถูกดันหลังให้เดินออกไป

"เจ้ารีบกลับเถอะ จะได้รับหน้าแทนข้า บอกว่าข้าไม่สบาย หรืออะไรก็ว่าไป" คุณหญิงกลัวพ่อหมอจะจับไข้กลางดึก "ไร้คนดูแลเช่นนี้ไม่ดีแน่"

"เช่นนั้น เกิดอะไรขึ้นก็รับผลที่ตามมาเอาแล้วกัน" แม่แยมไม่สบอารมณ์ เดินหายไปลับสายตาคุณหญิง

กลางดึก ในคืนที่เงียบสงัด คุณหญิงเอิบเซ็ดตัวให้พ่อหมอที่ดูเหมือนจะเป็นไข้ "ไหวหรือไม่พ่อหมอ"

"ข้าไม่เป็นอันใดดอก" หมอผีไกรจับมีอนางไว้ "ยาเสน่ห์ของข้าใช้ได้ผลหรือไม่?"

".....มัน....ยังไม่ได้ผล" แท้จริงนางไม่ได้ใช้

"เช่นนั้นหรือ"

"เขาทำให้ท่านเจ็บปวดมากหรือไม่"

น้ำตาหญิงงามร่วงหล่น "ฮึก...."

"เช่นนั้นดอกหรือ" เขาจับหน้าผากนางแผ่วเบา "เขาคือที่พึ่ง
เดียวของข้า" นางนอนซบลงบนแผ่นอกแกร่ง "แต่เขาก็เอาแต่ทำ
ร้ายข้า"

ร่างบอบบางของคุณหญิงเอิบสิ้นสะท้านด้วยแรงสะอื้น พ่อ
หมอไกรดูบหลังนางเบาๆ และไม่รู้ว่่าตอนไหนกันที่เสื้อผ้าของ
นางถูกถอดออกจนหมดสิ้น.....

"คืนนี้ข้าจะทำให้เจ้าลืมเลือนชายผู้นั้น...."

นางเอิบผู้หิวโหย

"คุณหญิง"

"เอิบ เรียกข้าว่าเอิบก็พอ"

"เช่นนั้นหรือ"

"เอิบ แม่เอิบของข้า"

หมอผีไกรจับดอกบัวตูมที่ยังเต่งตึง มีขนาดคลึงสองเต้านั้น

"อ้อ พ่อหมอ"

"พี่ไกร เรียกเช่นนี้ได้หรือไม่" เขาถาม ก่อนจะชี้ที่ยอดดอก
นาง สามีไม่แต่ต้องนางมาสองปีแล้ว หญิงสาวมีความต้องการ
เอ๋อเล็กน้อย นางแอนอก กอดเขาลงดูดยอดดอกที่กำลังแข็งตั้ง

"พี่ไกร"

หมอล้อใจ เขาดูดีตั้งยอดดอกนางขึ้น "อะ อร่อยยย" มือก็
ลูบที่ตึงตึงสวาทเมื่อดใหญ่ของนาง "ข้าอยากเลีย" เขาขยับมา
กระซิบข้างหู คุณหญิงเอิบเสียววาบ คิ้วจับแก่นกายเขาที่กำลัง
แข็ง

"อูย ยาวจังพี่" นางเลียปาก ออยากเหลือเกิน สองปีที่ขาดการ
กระทุ้งเสียดสี เจ้าพระยาสุรเดชไม่รู้ตัวเลยว่าทำให้ภรรยาหิวโหย
มากเพียงใด

"ข้าจะแทงให้ลึก"

"ข้าก็จะอ้าปากกว้างๆ"

คำพูดหยาบโลนช่วยปลุกอารมณ์ให้ทั้งคู่ บัดนี้พ่อหมอก
กลายเป็น "ไอ้โกร" แล้ว เขาก็มดงเลียกลิบกุหลาบสีชมพูสวย
"อ่าาาาาาาห์" แหวกกลิบอ้า กวาดลิ้นเลียเม็ดสรวงนางเอิบ

"อูย พี่ ข้าเสียวรวรว"

นางสะดุ้งเฮือก เพราะไม่ถูกสามีสัมผัสมานาน นางจึงมี
อารมณ์อยากรุนแรง น้ำออยากสีใสไหลเยิ้มเปียก ช่องทางรักขมิบ
สู้ลิ้น ตึงสยิวแข็งเป็ง ถูกลิ้นนุ่มๆลากถู เลียนั่นๆ วนทั่วเม็ด

"ฮืออออ เสียวเหลือเกินนนน" นางไม่รู้จะพูดคำไหน ขาเรียวงามແຫ່ກວ້າງ สองมือกำหน้าอกตน บีบบีบระบายความเสียวซ่าน

ไ้ไ้ไ้ไ้ไ้ไ้ไ้ เขาถอดชุดตนออกบ้าง ยืนคร่อมตัวนางเอิบไว้
ท่อนลำเขาสีดำคล้ำ หัวบานใหญ่ ขนาดเกือบเท่าแขนนางเอิบ
แถมยังยาวมาก

"อือาาาา"

นางเอิบอ้าปาก น้ำลายนางไหลออกมา ไ้ไ้ไ้ไ้ไ้ไ้ไ้ไ้ มือกำ
รูตแห่งสวรรค์ตน มันผงกหัวหึ่งๆ หัวบานใหญ่เหลือเกิน

"เอามา เอามาาา"

นางเอิบคว้าหาแท่งใหญ่ยวนั้น นางนั่งแหงนหน้า อ้าปากรับ
แก่นกายของหมอผี

"ไอ้วรวรวว"

ไอ้ไกรป้อนของหวานถึงปากนางเอิบ เขาขยับเอวตั้งสู้ นางก็
ดูขึ้นลง แกรมยังเลียที่หัวบานๆของเขาจนชุ่มน้ำลาย

"อูยยย เจ้า"

เขามองนางดูหัวบานให้ ริมฝีปากสีสวยจูบไปทั้งส่วนหัว นาง
ชอบเหลือเกิน อยากเอาหัวมาฉูใส่รู

"ข้าอยากเหลือเกินนนน" นางเอิบแว่ววอนเสียงกระเส่า ไอ้ไกร
เองก็ไม่ไหวแล้ว เขาคุ้มนางออกมานอกสำนัก ให้นางนั่งบนบันได
ทางขึ้น "ไอ้ยๆๆๆๆ" นางเอิบแหกขำอ้า มือคว้าหาลำแข็ง ภูเม็ด
สวาทใส่หัวบานๆอย่างที่ต่องการ

"อรัยๆๆๆๆๆ ดีจังเลย ใ้วรววว"

นางระบายอารมณ์ที่อัดอั้นออกมาเต็มที่ ใ้ไกรสูดปากเสียว
มากเช่นกัน เขาจับแก่นกายที่ใหญ่เกือบเท่าแขนนางยัดที่เดียวมิด
ด้าม

"ฮือออออออออ"

นางเอิบร้องลั่นป่า สำนักหมอผีที่อยู่ห่างไกลผู้คน บัดนี้มีสอง
หนุ่มสาวกำลังเล่นบทสวาทกันอยู่

"อูยยย แน่นจังเลย" ใ้ไกรถึงกับตัวเกร็ง รุเสียนางเอิบยังคับ
แน่น บีบรัดแก่นกายเขาสุดแรง "อ่าาาา" เจ็บและเสียวมากๆ ใ้
ไกรเหงนหน้าได้สุดแรง

"ใหญ่เหลือเกินพี่ไกร"

นางเอิบใจแทบขาด นางนั่งเอนตัวไปด้านหลัง แก่นกายยาว
กระแทกนางดังต๊บบๆ เสียวแทบตายเป็นเช่นไรนางฟังได้รู้วันนี้

"อะๆๆๆๆๆ รุ...ข้า"

นางเอิบกัดปากตัวเองอย่างแรง ใต้ไกรตอกอัดนางไม่ยั้ง นาง
ตื่นทรนทราย ทั้งเสียวทั้งจุก และยิ่งนางตื่น ใต้ไกรยิ่งเสียวหัวล้ม

"ไอ้วๆๆๆๆๆ แม่เอิบ ไอ้ยๆๆๆ"

เขาเลียยอดอกนาง ก่อนจะบีบอย่างรุนแรง

"ฮือออออ พี่ไกร"

นางเอิบใจจะขาดแล้ว แท่งใหญ่แทงลึกถึงมดลูกนาง "ข้าเสียว
ท้อง" นางไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน นางเอามือกดท้องน้อยไว้ น้ำ

อยากไหลออกมาจนแฉะ ใ้ไกรซึกแก่นกายออกแล้วกระทะเข้า
มาสุดแรงที่มี

"ไอ้วววววววว"

นางตาเหลือกตาค้าง สองขาสั้นพับๆ ไบหน้าดงามบิดเบี้ยว
ทั้งเสียวและทรมาน สองปีทีขาดหายไปทำให้นางมีความต้องการ
มากขึ้นจริงๆ

"ซีดดดต เข้าไปข้างในกัน"

ไ้ไกรอุ้มแตงนางเข้ามาในสำนัก "อ้อ พี่มันเข้าลึก" นางเอิบ
ขย่มสู้ ก่อนร่างนางจะลงพื้น หันหลังโค้งโค้ง แก่นกายเขาแทงลึก
ในท่าหมา

"ไอ้พี่จ๋าาา"

นางเอิบผู้เปลี่ยววกายเปลี่ยวใจร้องครางลั่น ท่านี้แห่งยาวยิ่ง
เข้าลึก เขากะแตกพับๆ ตีกันนางไปด้วย ช่างเมามันเหลือแสน

"อ่าาา เจ้า"

"พี่ไกร จ้าาา พี่"

สองคนสุขสม กระแทกใส่กันเสียงดังระงม ไ้ไกรขีดหน้า เขา
ได้จนแก่นกายหลุด นางเอิบผวารีบเข้ามาดู "อืม เสียวมมากแม่
เอิบ" นางดูดูเสียจนแก่นกายเขาจ้ำเข็ม "มาเร็วพี่" ก่อนจะนอน
หงาย อ้าขาเชิญชวนเขา

"อะ อะ อืมมมม"

พวกเขาครางพร้อมกัน ใ้ไ้ไ้ไ้จับขานางแหกออกอีก เขา
กระหน่ำใส่เต็มแรง แก่นกายยาวแทงเข้าแทงออก "อ้อๆๆๆ" นาง
เอิบตัวบิดตัวงอ นางไม่เคยโดนท่านเจ้าคุณเอาแรงขนาดนี้มา
ก่อน แก่นกายแข็งตอกระร่ว กระแทกต๊บบ๊ต๊บบ๊ คุณหญิงเอิบผู้
เหงาๆไม่สามารถทนต่อคลื่นความเสียวได้อีกต่อไป

"ข้าจะออกกกก"

นางเอิบเสียงสั้น ใ้ไ้ไ้ไ้ยิ่งรุนแรงขึ้น เขาจับสองขานางพาดบ่า
แล้วจับนางยกถือ ส่งแห่งสวรรค์เข้าไปให้ลึกที่สุด

"อ้อออออออ"

นางเอิบจุกมากๆแถมยังเสียวสุดขีด "อะ อะ ข้าน้ำ้ออก ข้าน้ำ้อ
ออกแล้ว" นางสะดุ้งสุดแรง ตัวกระตุกเหวี่ยง ใ้ไ้ไ้ไ้ยิ่งกระแทก
ปลุกเร้า "อื้อยยยยย" นางเสียวที่สุดในชีวิต แม้แต่ผู้เป็นสามีก็ไม่
เคยปรนเปรอนางได้เช่นนี้

"อ่าห้ๆๆๆๆ" ใ้ไกรเองก็ทนไม่ไหว เขาสาตน้ำใส่รูนางเอิบ
อย่างสะใจ "ซี๊ดดดดด" น้ำขาวขุ่นล้นทะลักออกมาออกภู ทั้งนาง
เอิบและใ้ไกรครางลั่น เสียวสยิวกอดกันกลมในสำนักหมอผี